

Молодіжний комуніст

Орган Кіровоградського обкому ЛКСМУ

Рік видання XVIII

№ 149 (2409).

СУБОТА

10

ГРУДНЯ

1977 РОКУ

Ціна 2 коп.

Газета виходить з 1939 року.

НОВІ РУБЕЖІ БУРЯКОВОДІВ

Зі зборів партійно-господарського активу

З гучним великою радістю і гордістю зустріли трудівники Кіровоградщини привітання Генерального секретаря ЦК КПРС, Голови Президії Верховної Ради СРСР товариша Леоніда Ілліча Брежнєва буряководам республіки в зв'язку з виконанням ними своїх соціалістичних зобов'язань по продажу державі цукрової сировини. Вони відповідають на цей листівка успішно: досягнуті успіхи в наступному році буде закріплено.

Ця думка червоною ниткою пройшла на зборах партійного активу області, які відбулися 8 грудня на обласній дослідній сільськогосподарській станції.

Голоса виконкому обласної Ради народних депутатів Д. П. Максименко, який виступив з доповіддю, проаналізував зроблене, вказав на невикористані резерви.

Буряководи області, широко розгорнувши соціалістичне змагання за гідну зустріч 60-річчя Великої Жовтневої соціалістичної революції, добилися непоганих успіхів. На цукрові заводи вони доставили 3 мільйони 848 тисяч тонн солодких коренів, на 11 процентів перевищивши планове завдання. Лобову віддачу від бурякового поля одержали трудівники Новоархангельського району — 340,9 тисячі тонн, Новоукраїнського — 339,5 тисячі тонн, Вільшанського — 149,7 тисячі тонн, Компанієвського району — 118,5 тисячі тонн.

14 господарств області зібрали з кожного гектара посівів по 400—450 центнерів коренів, 28 — по 350—400 центнерів, 80 — по 300—350 центнерів. Найвищий урожай серед господарств області — в колгоспі «Зоря комунізму» Новоархангельського району. Кожен гектар тут видав по 465 центнерів, в колгоспі імені Жданова Світловодського району — по 453 центнери, в колгоспі «Путь Ильича» Знам'янського району — по 445 центнерів.

В боротьбі за врожай ювілейного року, підкреслив доповідач, з новою силою проявилася мобілізуюча роль партійних комітетів, первинних партійних організацій, профспілкових і комсомольських організацій, радянських і господарських органів.

Разом з тим не всі резерви і можливості дальшого збільшення виробництва і продажу державі цукрових буряків використано в повну силу.

Ось приклади: найвищий урожай цукрових буряків одержав колгосп імені Мічуріна Устіївського району — по 92,8 центнера з кожного гектара. Радгосп «Інгулський» цього ж району — по 151 центнеру. Доповідач назвав і інші господарства, які одержали вищий від двохсот центнерів урожай цукрової сировини. Це колгоспи імені Ватутіна та імені Шевченка Маловисківського району, імені Дмитрова та «Іскра» Новгородківського, імені Кірова та імені Карла Маркса Олександрійського, імені Карла Маркса та «Україна» Петрівського, радгосп «Устіївський» Устіївського, радгосп «Реконструктор» та колгосп «Редина» Долинського, імені Крупської Кіровоградського районів.

На закінчення доповіді Д. П. Максименко висловив впевненість у тому, що цукровики області закріплять досягнуті успіхи і вийдуть у найближчі роки по урожайності в середньому за 300 центнерів, а по продажу державі — за чотири мільйони.

З великою увагою учасники наради слухали виступ ланкової комсомольсько-молодіжної ланки колгоспу імені Котлявського Добровеличківського району Надії Сидорчук.

В обговоренні доповіді взяли також участь перший секретар Новоукраїнського райкому партії А. М. Литвин, голова Знам'янського райвиконкому Г. Т. Костенко, головний агроном радгоспу Сальківського цукрореконбінату В. М. Махно, секретар парткому колгоспу імені Щорса Ульянівського району М. С. Руденко, ланковий радгоспу «Маріампільський» Петрівського району М. І. Чумак, начальник Вільшанського районного управління сільського господарства М. І. Скорубський, ланкова колгоспу «Іскра» Олександрівського району Г. М. Мартиненко, керуючий відділом колгоспу «Перше травня» Маловисківського району Г. І. Пешехонов та головний агроном колгоспу «Жовтень» Новомиргородського району Л. Л. Месюков.

Із заключною промовою виступив перший секретар обласного комітету Компартії України М. М. Кобильчак.

Учасники наради прийняли резолюцію, в якій, зокрема зазначається, що трудівники області, виконуючи настанову Леоніда Ілліча Брежнєва, в третьому році п'ятирічки закріплять досягнуті в ювілейному році успіхи, виростять і зберуть з кожного гектара не менше, як по 275 центнерів цукрових буряків і продадуть державі 3 мільйони 450 тисяч тонн коренів, на 150 тисяч тонн більше плану.

Учасники наради прийняли вітальні листи на адресу Генерального секретаря ЦК КПРС, Голови Президії Верховної Ради СРСР Леоніда Ілліча Брежнєва, Центрального Комітету КПРС, Центрального Комітету Компартії України, Президії Верховної Ради Української РСР і Ради Міністрів республіки.

«Завданням величезної ваги є підготовка молоді до захисту соціалістичної Вітчизни...»

Необхідно і далі вдосконалювати військово-патріотичне виховання молоді, обати про зміцнення матеріально-технічної бази і поліпшення роботи організацій Добровільного товариства сприяння армії, авіації і флоту».

(З доповіді члена Політбюро ЦК КПРС, Першого секретаря ЦК Компартії України товариша В. В. Щербицького на Пленумі ЦК Компартії України 21 листопада 1977 року).

НА ТРИБУНУ ОБЛАСНОЇ КОМСОМОЛЬСЬКОЇ КОНФЕРЕНЦІЇ

ЗНАЙТИ ДЖЕРЕЛА МУЖНОСТІ

- Що ти знаєш про героїв 41-го!
- Реліквії — з походу «Шляхами слави батьків»
- Для гарту майбутнього воїна
- «Є вибір: буду військовим»

ЗАПИТАННЯ було простим і традиційним:

— На кого ти хочеш бути схожим?

Одні відповідали одразу:

— На батька...

— На Покришкіна...

— На Калюжного...

І ще запитання:

— Чому саме на них?..

Якими вони були?

Хлопці мовчали. Було зрозумілим, що закликою зорею для них є саме ім'я звитязця. Але яка то зоря, чим вона захопила юні серця? Всі три призовники про Калюжного обмежились короткою відповіддю:

— Герой дзоту № 11.

Але жоден з юнаків не зміг розповісти про історію подвигу, про червоне розкрилля біографії мужнього захисника легендарного Севастополя. А про свого батька хіба що таке: «Він дійшов до Берліна. Має медалі...» А за який подвиг, якою була його дорога через вогненні верстви війни? Про це не розповів синові ні сам батько, про це не було захоплюючої розмови на уроці мужності в школі.

І ось інший випадок. Комсомольці з Добровеличківки Анатолій Мартинюк, Олександр Козницький і Валерій Романенко теж назвали ім'я звитязця, яке стало для них зорею:

— Олександр Терлецький.

— Хто він?

— Начальник прикордонної застави, командир Балаклійського партизанського загону.

— Три дні наш земляк з села Тернового відбивав атаки

гітлерівців, які хотіли пройти через перевал. Горів камінь, та прикордонники були непохитлими...

— А потім був наказ: відступати... Терлецький сам намагався провести радиста до оточеного міста. Раптом — вибух міни. Пораненого лейтенанта схопили фашисти. Катували, допитували, але так і не довідались, хто він, цей «безмовний» офіцер...

— Та все ж Терлецького видав заповданець. Мужнього партизанського командира стралили...

Останнє запитання призовників: «То чим же захопив вас Терлецький?»

— Мужністю і стійкістю.

— Гірністю Вітчизни...

Нездовзі у військкоматі склали хлопцям:

— Райком комсомолу рекомендує вас на заставу імені Терлецького. Хлопці ви дуже завзяті, грамотні, ідейно переконані. Тому й вірять вам, тому й впевнені, що виконаєте наказ своїх батьків. Так, як і ваші старші товариші Микола Коберник, Володимир Россохатий і інші наші земляки, які щороку їдуть служити за комсомольською путівкою на прикордонну заставу імені Олександра Терлецького.

Хлопці прагнуть бути схожими на солдатів Великої Вітчизняної. І правильно орієнтуються комсомольські активісти в своїй роботі по військово-патріотичному вихованню молоді, вибравши провідним напрямом — вчити молоді вірності Вітчизні, мужності і стійкості на прикладах подвигів наших батьків. Але успіх буде лише тоді, коли ця робота конкретна і цілеспрямована, за певною системою. Якщо, скажімо, планують уроки мужності, то хай вони будуть не тільки перед святом Перемоги.

Якщо вечір бойової слави, то не лише під час святкування річниці Збройних Сил СРСР. Хай же кожен день відкриває молодій людині немеркнучі зорі безсмертя героїв, які віддали життя заради зоряного сьогодення своїх синів!

А чи розв'язані всі проблеми в організації і проведенні походу комсомольців і молоді «Шляхами слави батьків»? Відомо, що тільки на час VIII етапу походу у дорозі були 128 тисяч юнаків і дівчат Кіровоградщини. Завдяки їхнім старанням створено ще 127 музеїв і кімнат бойової слави, збудовано 95 пам'ятників і обелісків, встановлено 814 дощок невідомим імен воїнів-визволителів. Та не кожна комсомольська організація внесла свій посильний вклад у цю справу. Прорахунки передусім у формальному ставленні до проведення походу. Деякі експедиційні загони вирушають у далеку дорогу, а тим часом юнаки та дівчата не знають історії свого села, міста, району, не знають орденоносця, який живе в їхньому домі, на їхній вулиці.

Чому такий великий успіх мав обласний київський агітпохід «Вірники революції», що здійснили комсомольці Новоукраїнки та Онуфріївки? Бо вже сам «сценарій» такого масового заходу передбачав

(Див. 2 стор.).

ТРИ РОКИ ПРАЦЮЄ МЕХАНІЗАТОРОМ У КОЛГОСПІ ІМЕНІ ДИМИТРОВА ВІЛЬШАНСЬКОГО РАЙОНУ ВІКТОР КАЛІНІЧЕНКО. А НІНІШНІЙ, 1977-й, БУВ ДЛЯ ХЛОПЦЯ НАЙПАМ'ЯТНИШИМ У ЙОГО ПОЖИТТІ НЕВЕЛИЧКІ ТРУДОВІ БІОГРАФІЇ. ГОСПОДАРСТВО ПЕРЕВИКОНАЛО ПЛАН ПРОДАЖУ ДЕРЖАВІ ХЛІБА І ЦУКРОВИХ БУРЯКІВ. А ВІН, ВІКТОР, І ПШЕ-НІЦЮ ВІКРАВ. І ЦУКРОВІ БУРЯКИ КОПАВ. ТОЖ ВНІС І СВОЮ ЧАСТКУ У ЗАГАЛЬНИЙ ДОБУТОК. НЕЩОДАВНО ВІН РАЗОМ З ІНШИМИ МОЛОДИМИ ПЕРЕМОЖЦЯМИ ОБЛАСНОГО СОЦІАЛІСТИЧНОГО ЗМАГАННЯ НА ЧЕСТЬ 60-РІЧЧЯ ВЕЛИКОГО ЖОВТНЯ ВІРУШІВ У ТУРНІСЬКУ ПОІЗДКУ ПО УКРАЇНІ.

Фото В. КОВПАКА.

● СТОРІНКА КОМСОМОЛЬСЬКОГО ЖИТТЯ ●

(Закінчення.
Поч. на 1-й стор.).

його діяльність. Все по-святково-му, урочисто, по-діловому за-хлонуло: на коні — юнаки та дівчата в будовінах, мчать степом тачанка з кульметом, разом з вершниками — песторани Червоного козацтва М. С. Шевченко та Т. В. Юн-кевич. І маршрут вибраних вдало — туди, де стояли об-дільні герої громадянської та Великої Вітчизняної воєн, де живуть прославлені люди, де сини колишніх фронтівців продовжують подвиг своїх

кажуть: «Ми встановили ім'я Геннадія Міклея». Та як? Ім показали вирізки з газети, ім розповіли про героя місцевого краєзна-вця. Це і весь пошук. А ось червоні слідопити Ус-тинівської восьмирічної школи, розшукуючи авте-раніз 865-го артополку 302-ї стрілецької дивізії, які ви-зволіли від німецько-фашистських загарбників їхній район, написали бо-

ці питання теж одні з пер-шочергових у роботі по-військово-патріотичному вихованню молоді. адре-си досвіду в цьому на-прямі теж мають бути ві-домими кожній комсо-мольській організації. За-вітаємо хоча б в Кальні-болотську середню школу Новоархангельського ра-йону. В кімнаті бойової слави ви побачите портре-ти випускників, які вибра-ли військову професію — офіцерами стали Василь Яременко і Віктор Сидо-ренко, Василь Топтун і Во-лодимир Черкашин, Іван Ярошенко і Сергій За-ніздра, Володимир Широ-копояс і Віктор Кортішко. Тепер ці молоді команди-ри, приїжджаючи у від-пустку, неодмінно прихо-дять до школи. Виступа-ють перед старшокласни-ками, розповідають про-роди військ Збройних Сил СРСР, про свою службу. Тож щороку з цього села їдуть вчитися у військові училища кращі випускни-ки школи, яким допомог-ли вибрати професію їхні вчителі, кадрові військові.

Завітаємо на урок мужності в Кіровоградський машинобу-дівний технікум. У кожній групі тут виступає колишній офіцер-фронтівик і предста-вник місцевого гарнізону — відмінник бойової і політичної підготовки, командир військо-вого підрозділу. А майбутні машинобудівники мають про-що розпортувати своїм насти-пникам: тільки в цьому році 498 учнів склали залік з фі-зичної та військово-технічної підготовки, 1163 стали спор-сменами-розрядниками. Вихо-ванці дтсаафівського колекти-ву технікуму завжди серед призерів і чемпіонів міста від-час стрілецьких змагань, під-час воєнізованих естафет та ігор.

Успіх від того, що свої зу-силля в роботі по військо-во-патріотичному вихован-ню молоді об'єднали пе-дагогічний колектив тех-нікуму, комсомольська і дтсаафівська організації. Є чітка система назчан-ня — без формалізму, не заради гомієї цифри в зві-ті, а для справи, яка набу-ла державної ваги.

М. ШЕВЧУК.

ЗНАЙТИ ДЖЕРЕЛА МУЖНОСТІ

батьків. І мета учасників по-ходу чітка — сповна пізнати, де починаються джерела тих звитів.

З усіх куточків області їдуть юнаки і дівчата в се-ло Красногірку Голозанив-ського району, туди, де діля юні патріоти «Спар-так». В шкільному музеї ім розповідають про ді-яльність нескорених під-пільників. Але мало хто зацікавився долею п'яти Героїв Радянського Союзу (молодшого сержанта Курбан-Дурди, червоноар-мійця Овчаренка, полкова-ників Пушкіна і Шелетова, майора Міклея), які здій-снили подвиг у грізному 41-му. Тут, у музеї, — копія Указу Президії Верховної Ради СРСР про нагород-ження цих патріотів. Про Шелетова і Міклея відомо вже чимало. А яким було життя ще трьох їхніх по-братимів? Хто веде пошук заради того, щоб відкрити нові сторінки подвигів — для себе, для всіх? Школя-рі Голозанивська інколи

йові біографії сорока ве-теранів — шукали архівні матеріали, писали листи у військкомати і рідним ко-лишніх фронтівців.

У багатьох школах після повернення з походу учні виготовляють альбоми, фотомонтажі, пишуть опо-відання. Тепер ці матеріа-ли лежать у темних заку-тках, і ніхто ними не ко-ристується. Але ж у похо-ді було 30—50 школярів і їм усе відомо. А яка від-дача ще 400—500 їхніх ровесників?

Так і в деяких сільських краєзнавчих музеях. Поде-куди їх відкривають хіба що у святкові дні, а експозиції поновляють напе-редодні знаменних дат. То чи не час про це діло-витіше поведати розмову серед комсомольських ак-тивістів?

Військово-технічна під-готовка майбутніх воїнів, пропаганда професії офі-цера Радянської Армії —

● Звіти і вибори

ДОРОГОЮ БАТЬКІВ

З КОМСОМОЛЬСЬКОЇ КОНФЕРЕНЦІЇ ГОЛОВАНІВСЬКОГО РАЙОНУ

— Нас завжди зігрівав гарячий подих Жовтневої революції, здійсненої нашими дідами в буремному 1917-му. І молодь готова продовжити бойові і тру-дові традиції батьків.

Схвилювані слова Валентини Чабанюк з Побузь-кого шкільного заводу стали лейтмотивом XXXV звітно-виборчої комсомольської конференції району. У звітній доповіді райкому комсомолу, з якою висту-пив перший секретар Анатолій Мельник, у висупах делегатів наводилися яскраві приклади трудових звершень комсомольців 70-х років. Кожен четвертий механізатор — юнак, кожен третій спеціаліст — мо-лодий. Грудні багатіях з них прикрашають нагороди Батьківщини.

Кавалер ордена Трудового Червоного Прапора командир з колгоспу імені Ульянова Анатолій Кондратюк вибороз одне з чільних місць у змаганні серед молодих жителів району, наполюючи ком-сольним «співом» понад 8000 центнерів хліба. В кол-госпі імені Свєтлани героїни жінки стали Михайло Кошевецький і Федір Клейстер. Першою серед дорос-логоспу «Шляхом Леніна» досягла тридцятичного ру-бежу надоя молока Ганна Чепіль.

Валентина Чабанюк розповіла делегатам, як мо-лоді металурги скоротили строки капітального ре-монту напруги електронети № 2 на циліні місяць. Сі-м'я, циліні місяць шит даватиме кращі надпланові феронікелі. Це — подвиг мирних будів, продовжен-ня героїчних справ комсомолу на орденичній Ма-гнітці і Дніпрогесу.

Зібравшись комсомольці на свою конференцію не тільки для того, щоб похвалитися здобутим. Багато-мозучало з трибуни слова депутата Верховної Ради СРСР дорослого колгоспу «Роси» Ніни Пилипчук. Ці добре знають у районі, в області. Закінчивши школу, прийшла дівчина разом з подружками-однокурсницями на ферму. Тут і слава її з'явилася — за високої надоя молока нагородив уряд орденом «Знак Пошан-и». А ніни, розповідаючи про успіхи, не проминула вона зауважити: мало молоді на фермах. Чому? Бо незадовільно ведеться пропаганда професії тварин-ника серед учнів. І не варто шукати кращого. Вни-ти і первинні комсомольські організації, і райком комсомолу.

Думку Ніни розвиває секретар комсомольської ор-ганізації колгоспу «Дружба» зоотехнік Людмила Опишук:

— Є місце для подвигу. Це — колгоспні поля і ферми. В нашому колгоспі тринадцять комсомольців працюють механізаторами. І нийсерйозний недолік у роботі комітету комсомолу я бачу в тому, що не створили молодіжних екіпажів на період живих і оспі-лних польових робіт. Міг би райком ЛКСМУ допомог-ти, підказати, але не зійшов на це часу. Потрібно вчити секретарів первинних, частіше практикувати семінари, поширювати досвід кращих.

Про тих, хто незабаром поведе на поля тракторні й комбайни, повів мову секретар комсомольської ор-ганізації Голозанивського середнього сільського профтехучилища № 8 Володимир Губарков. Пра-цюючи в господарствах, колишні випускники не по-ривають зв'язки з училищем. Вони допомагають сво-ім молодим товаришам якомога швидше освоїти техніку, беруть над ними шефство. Незабудти зустріч «пестушків» з прославленими ветеранами праці. СІТУ має хорошу навчальну базу. Ніби все добре... Не все. Тільки чверть учнів забезпечена гуртожитком. Мабуть, намірена потреба будувати для них житло. І не останнє слово тут має сказати райком комсо-молу.

Нагадали райкомові про спортивні змагання пам'я-ті підпільної комсомольської організації «Спартак», які всупереч обіцянкам чомусь не проводились.

Багато хороших думок лягло в основу рішення конференції. Про те, щоб колос удівчі позначив, щоб дати більше продукції тваринництва і феронікелю, го-ворили делегати. І в кожному слові небабидужість, шепоті, в яких повторюється юність батьків.

В роботі конференції взяли участь і виступили го-лова обласного комітету народного контролю М. Т. Кондратенко, другий секретар Голозанивського рай-кому Компартії України В. Л. Впшия. В роботі кон-ференції взяв участь секретар обкому комсомолу В. Мальцев.

Першим секретарем Голозанивського району ЛКСМУ обрано Мельника Анатолія Пилиповича, дру-гим — Стоян Ніну Михайлівну, секретарем — заві-дуючим відділом учнівської молоді — Ткача Миколу Васильовича.

А. КАСУРКІН,
громадський кореспондент «Молодого комунара».

XXXVIII звітно-виборна комсомольська конферен-ція Олександрійського ра-йону. Із звітною доповід-дю виступив перший сек-ретар райкому комсомолу М. Швиданенко.

В обговоренні доповіді взяли участь ланкозій комсомольсько-молодіж-ної механізованої ланки по вирощуванню високих урожаїв кукурудзи з кол-госпу «Прапор комуні-зму» Микола Кузьменко, бригадир учнівської ви-робничої бригади Ново-празької середньої школи Наталя Писаревська, шо-фер радгоспу «Шарів-ський» Анатолій Ясин-ський, секретар комсо-мольської організації СПТУ № 3 Анатолій Мак-симчук, старша піонерво-жата Бандуріської серед-ньої школи Олександра Ковтун, дорослого колгоспу «Прогрес» Євдокія Мель-ник, секретар комсомоль-ської організації колгоспу імені Володимира Ульяно-ва Анатолій Шатравка та інші.

У роботі конференції взяли участь перший сек-

ВІДБУЛИСЯ КОНФЕРЕНЦІЇ...

ретар райкому Компартії України Ю. І. Петренко, секретар обкому комсо-молу В. Мальцев.

Першим секретарем Олександрійського райко-му комсомолу обрано Швиданенка Миколу Ми-колайовича, другим — Уварову Надію Анатолівну, секретарем — завідувачим відділом учнівської моло-ді — Чирву Василю Івано-вичу.

XXXV звітно-виборна комсомольська конферен-ція Добровеличківського району. Із звітною допо-віддою виступив перший секретар РК ЛКСМУ Ми-кола Пашко. В обговорен-ні її взяли участь ланкова комсомольсько-молодіж-ної ланки по вирощуван-ню цукрових буряків кол-госпу імені Котовського Надія Сидорчук, дорос-лого колгоспу імені Свердлова Марія Угрін, машинист По-мічянського локомотив-ного депо Олександр Бойко, секретар комсо-мольської організації рай-споживспілки Галина Сме-таніна, секретар комсо-мольської організації кол-госпу імені Карла Маркса Василь Майдебуря, секре-тар вузлового комітету комсомолу станції Поміч-на Галина Соколовська та інші.

У конференції взяли участь і виступили завіду-вачий відділом обкому Ком-партії України В. Р. Ма-ринкевич. У конференції взяли участь другий сек-ретар Добровеличківсько-го району Компартії Ук-раїни М. П. Бабенко та за-відуючим відділом обкому ЛКСМУ В. Манухін.

Першим секретарем Добровеличківського рай-кому комсомолу обрано Кашпрук Любов Петрівну, другим — Чайку Миколу Івановича, секретарем — завідувачим відділом учнівської молоді Музи-ченко Тетяну Олексівну.

ЛІДІЯ ГЕРУС, ДОЯРКА КОЛГОСПУ ІМЕНІ ФРУНЗЕ КОМПАНІВСЬКОГО РАЙОНУ. НАЙМОЛОДША В КОЛЛЕКТИВІ ФЕРМИ ТА БРАК ДОСВІДУ ДІВЧИННА ЦІЛКОМ КОМ-ПЕНСУЄ СВОЄЮ СТАРАНИСТІЮ І НАПОЛЕГЛИВІСТІЮ. І ТОМУ ЇЇ ПОВАЖАЮТЬ ПО-ДРУГІ.

Фото Л. МИРГОРОДСЬКОГО.

ПОЧИН ПІДТРИМАЛИ Й НАСТАВНИКИ

На звітно-виборній кон-ференції Новоукраїнської районної комсомольської організації секретар комі-тету комсомолу місцевого щебзаводу Іван Красилич виступив з ініціативою: 17 грудня провести комсо-мольсько-молодіжний су-ботник з тим, щоб частину зароблених коштів пере-рахувати у фонд миру, а частину використати на бу-дівництво районного крає-знавчого музею.

Близько п'яти тисяч ком-сомольців працюватимуть на своїх робочих місцях, на упорядкуванні території та виробничих приміщеннях. Крім того, на суботник ви-йдуть не тільки неспілкува молоді, а й старші товари-ші — комуністи, наставники. Безперечно, свято праці для юнаків і дівчат пройде дружно, організовано.

С. ГУРІНА,
другий секретар рай-кому комсомолу.

УВАГА, ПІДЛІТОК!

КОЛИ ТИ
ЮРИСТ...

Зосереджені обличчя підлітків. Запитання, усні, письмові юристу...

Йде бесіда з школярами Кіровоградської середньої школи № 16. Олег Машевич, співробітник карного розшуку управління внутрішніх справ, готувався до неї старанно. На цей раз мова йшла про значення нової Конституції СРСР, Основного Закону нашого суспільства. Юрист яскраво розповів про переваги соціалістичної демократії, радянського способу життя, про положення, що гарантують право на працю, відпочинок, навчання.

Чимало таких бесід, лекцій, виступів серед молоді проводять працівники управління внутрішніх справ В. Баранцев, В. Литвиненко, О. Яценко, С. Васильєв та багато інших. Це позитивно впливає на попередження правопорушень серед молоді. В центрі нашої уваги — школи, профтехучилища та інші навчальні заклади.

У виступах юристи підкреслюють, що радянські закони надають трудящим не тільки широкі права, а й визначають їх обов'язки перед суспільством. Кожен громадянин повинен свято додержуватись Конституції СРСР, законів нашої країни. Але для того, щоб закони виконували, їх треба знати.

Де і як вчити молодих цим законам?

Успішно діють університети правових знань, кіноклуби «Підліток» в Кіровограді і Світловодську, Новомірогородському та Новоградському районах. Набули визнання й такі форми правової пропаганди, як лекторії, тематичні вечори, вечори запитань та відповідей, юридичні консультації на громадських засадах. Зокрема, такі консультації працюють на заводах «Червона зірка», тракторних гідроагрегатах та інших.

Хотілося б зазначити, що правова пропаганда досягає мети там, де вона є складовою, невід'ємною частиною всієї виховної роботи, там, де працівники адміністративних органів діють у контакті з партійними, профспілковими і комсомольськими організаціями. Яскраве свідчення цьому — досвід Кіровоградського ордену «Знак Пошани» заводу тракторних гідроагрегатів.

Однак в області ще чимало колективів, де правовому вихованню не приділяють належної уваги.

Наприклад, в будівельних управліннях тресту «Олександрівськбуд» молодь часто порушує правопорядок і трудову дисципліну. В той же час в будівельному управлінні № 4 не створені ради профілактики правопорушень і сприяння сім'ї і школі, немає тут і добровільної народної дружини. Таке становище і в будівельному управлінні № 5. На обох підприємствах не працює «Комсомольський прожектор», наставництво існує лише на папері.

Не випадково, що в цих колективах багато правопорушень, незадовільно займаються вихованням молодих трудящих. Певну роль у цій справі має відіграти численна армія юрисконсультів, покликаних дбати про підвищення дієвості правової пропаганди. Однак факти свідчать, що юрисконсульты глибоко не зручаються у справах громадських організацій.

Кожен юрист, де б він не працював, має бути пристрасним пропагандистом радянського права.

В. ЯНИШЕВСЬКИЙ,
начальник відділення
УВС, майор міліції.

Думки, відгуки, рецензії

ВИРІШИТИ
ДЛЯ СЕБЕ

З НЕТЕРПІННЯМ чекала я фільму, створеного за одноіменною повістю Г. Троєпольського «Білий Бім Чорне вухо». На щастя, кінорозповідь не розчарувала. Це чудовий зразок творчого прочитання сценаристом книги, коли у фільмі немає необгрунтованих домислів, неважкої фантазії, але є неухильна логіка. В логічному продовженні тих чи інших ліній повісті, нам здається, дотримане тонке почуття міри, що не зрадило сценаристу й постановнику Станіславу Росогоцькому до кінця.

«Що залишимо ми тим, хто буде після нас?» Це запитання поряд з проблемами війни й миру, хвилює зараз цілі народи й держави і кожного з нас зокрема...

Ці слова С. Росогоцького могли б стати епіграфом кінострічки. Адже у сумно-меланхолійному життєписові сеттера Біма так відчутна тривога за цілісну чистоту й тишу природи, за взаємообумовлену систему моральних цінностей. В ній звучить заклик до глядача-співбесідника. Заклик цей у пристрасному прагненні бачити сучасника другим усього добром, що споконвіку було супутником життя.

Саме тому цей фільм сміливо й без перебільшення можна назвати гімном природи. І тут ведучу роль відіграла камера кінооператора Вячеслава Шумського. З надзвичайною трепетністю знімав він красу російських просторів: і ліс з його білими, неспіє б то тільки що вимитими берісками, його осіннє золоте вбрання і тишу зимових дерев... Відчуваєш буквально кожну гілочку й листочок!

Він знімає не «пейзажі» — створював відповідно до режисерського задуму образ Природи, що надихає людину, робить її благороднішою.

Все відзняте камерою, не декоративне, не меланхолійне, а життєве, реальне. Світ природи і світ людських почуттів, прагнень показані у тісному взаємозв'язку. Пригадайте хоча б кілька епізодів, коли на підступні дії людей природа відповідала громовницею, заметіллю, а високі душевні пориви супроводжувала урочистою лісовою тишею, ясною погодою, тихою розмовою листя. До речі, цей же напрям має і музичне оформлення картини. Вдало, скажімо, вплетений у музичну канву бетховенський «Сурок».

Перед глядачем у новому фільмі, створеному кіностудією імені М. Горького, поставлено велику кількість питань. Можливо це на кожне з них дана відповідь. Але те, що вони поставлені, має велике значення. Хай кожний вирішить щось сам для себе. Напевно і це допоможе зберегти в собі доброту.

Великою силою добра проникнута кіноповість, яка повстає проти морального потворства, байдужості з такою ж пристрасною, як стверджує душевну красу і чуйність. Тому дуже вражає головний мотив кіноповісті — дружба людини й собаки, які були так необхідні один одному й залишилися вірними друзі до кінця.

Роль Івана Івановича виконує народний артист СРСР Вячеслав Тихонов. Він дуже популярний серед глядачів, і не тільки нашої країни. Але ж на екрані він в основному полюбівся як творець героїчних, характерних образів. Зараз же ми мали змогу переконатись у багатогранності таланту актора.

Складність, головна трудність цієї ролі — в її небагатослівності, в абсолютній відсутності будь-якої патетики. В цій роботі правильно вибрана інтонація інтелігентного героя не тільки в скромній похвалі або звичності, вона передусім у мужності, з якою журналіст-пенсіонер Іван Іванович переносить усі труднощі життя, вона в безкомпромісному самоаналізі. Його скромність не манера поведінки, — це органічна властивість натурі людини доброї, чесної, совісної, яка опірається свої дії високим моральним принципам. Ось цю інтонацію тонко вловив В. Тихонов, читаючи, мабуть, і перчитуючи сотні раз повість Г. Троєпольського.

Пригадайте його розмови з собакою, лісом... Ось стоїть Іван Іванович перед автобусом (звідки його вигнав шофер разом з Бімом), в долоні тримає м'який карбованець.

Жодного слова — згорблена, малоруха фігура, розумин, в мереживі зморщок очей... Красномовніше будь-яких слів. І коли все ж він наважився дати волю цій злосчастній карбованцеві, чуємо за кадром голос: «Все рівно соромно, піби навіть продаеш цю дрібницю...»

Знайши головний «стрижень», коду, але подумати пристрасно — воістину творча перемога. Вона це й в тому, що інтелігентність героя набуває у фільмі величезного громадянського звучання. Іван Іванович з тих, хто складає велику силу справжніх цінностей і охоронців природи.

Не дивлячись на те, що і повість, і фільм розповідають про трагічну долю Біма, навіть найменші глядачі розуміють, що це розповідь про людей. Це своєрідна суперечка між гуманізмом і нігілізмом, добром і злом. А Бім став піби пробним каменем для багатьох героїв картини. Адже добрим бути не так легко...

...В залі кіровоградського кінотеатру «Комсомолец» поруч зі мною сиділа дівчинка. Як безпосередньо вона сприймала все бачене. Учениця 4 класу восьмилітньої школи Оксана Джумаєва дуже любить тварин. Вона ще ходила в дитячий садок, як у них дома була собака — копія екранного героя. Якоюсь лайка вибігла сама на вулицю і її, як і Біма, забрали сиці. Це було перше горе дівчинки, вона її досі не може спокійно говорити про свою улюблену. Тому дівчинка вважає, що фільм закінчився рано, необхідно було покарати вироном Тітку (її темпераментно грає наша землячка, артистка Валентина Володимирова). Веди до того, що Оксана зрозуміла — це розповідь про складні взаємини людей.

«Ми будемо раді, якщо після нашої роботи і внаслідок її іншим «Бімам» буде краще на цій землі, якщо наша картина допоможе тому, що люди стануть хоча б трішки чистішими душею, добрішими і благороднішими», — писали творці фільму.

— Обов'язково буде весна! — звучить оптимістично голос Івана Івановича, котрий вижив після важкої операції (йому вилучили осколок, який він носив ще з війни під серцем), але вірного друга Біма довелося самому й поховати.

Т. КАЛЬЧИНСЬКА,
журналіст.

На фото: кадр з фільму «Білий Бім Чорне вухо».

НАБЛИЖАЄТЬСЯ НОВИЙ РІК. РЕДАКЦІЯ «МОЛОДОГО КОМУНАРА» ЗАПРОШУЄ ВАС, ШАНОВНІ ЧИТАЧІ, ПОДІЛИТИСЯ ДУМКАМИ ПРО СВОЮ ГАЗЕТУ. МИ ЧЕКАЄМО НА ВСЕБІЧНУ ОЦІНКУ НАШОЇ РОБОТИ, ІДЕЙНОГО РІВНЯ ГАЗЕТИ, ЇЇ ЗМІСТУ. ВАШІ ДУМКИ, ПРОПОЗИЦІЇ МИ ІЗ ВДЯЧНІСТЮ ВРАХУЄМО ПРИ ПЛАНУВАННІ ГАЗЕТИ НА 1978 РІК.

ОТЖЕ, ПРОСИМО ВІДПОВІСТИ НА НАШІ ЗАПИТАННЯ:

ДО НАШИХ
ЧИТАЧІВ

Заочна
летучка
„Молодого
комунара“

1. 25 квітня 1978 року відкривається XVIII з'їзд ВЛКСМ. Які питання ви б запропонували обговорити на сторінках «Молодого комунара» в період підготовки до з'їзду?

2. В 1978 році ми святкуватимемо 60-річчя комсомолу. Про які події бойової і трудової історії комсомолу області ви хотіли б прочитати в газеті? Якими досягненнями в праці ви зустрічаєте ювілей?

3. Які статті, нариси, кореспонденції, оповідання, вірші, фейлетони, малюнки, фотознімки, опубліковані в цьому році, вам найбільше сподобалися? Чим саме?

4. Що вам не подобається в газеті? Чому?

5. На які проблеми життя області газеті слід звернути більше уваги?

6. Ваші пропозиції щодо суботніх номерів «Молодого комунара». Якими б ви хотіли їх бачити?

ГАЗЕТА —
1978

7. Кого ви вважаєте героєм нашого часу? Чи можете ви підказати адресу такої людини?

8. Запропонуйте тему для «Дискусійного клубу «МК».

9. Чи можете ви підказати нові адреси для відряджень журналістів «Молодого комунара» і теми для проблемних, критичних виступів?

10. Будь ласка, повідомте про себе:

Ваша професія

Рік народження

Прізвище, ім'я, по-батькові

Адреса

(якщо бажаете, повідомте тільки прізвище і адресу).

Якщо в Вас не вистачить місця для відповіді, напишіть нам на окремому аркуші.

ЛІНІЯ ЗГІНУ

Місце для
марки

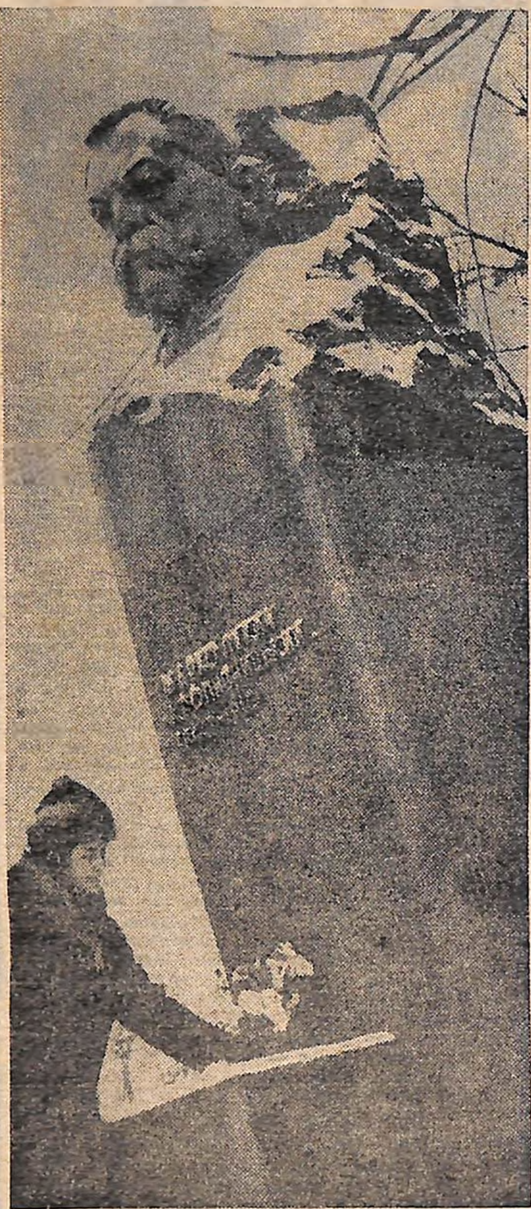
316050, Кіровоград-50,
вул. Луначарського, 36
Редакція газети
„Молодий комунар“.

Заочна
летучка
„Молодого
комунара“

газета—1978

ТРОЯНДИ НА ПЕРШІМ СНІГУ

Зринає день, як білий лебідь.
Синіє плетиво доріг.
Кіровоград. Грудневе небо.
Вогонь троянди. Перший сніг.

І тиша гніздиться у кроні
Дерев, що п'ють холодну синь.
Пелюсток відблиски червоні
І срібні полиски сніжин.

Бігме, здається, що не квіти,
Не жар трояндний у руках...
Це паленіє на граніті
Слід Кропивницького Марка.

НА ФОТО: ЗАСЛУЖЕНА АРТИСТКА
УРСР Н. ІГНАТЬЄВА.
Текст В. ГОНЧАРЕНКА.
Фото В. КОВПАКА.

Володимир Миколайович Козлов-Качан народився в Бобринецькому районі. Ще з дитинства його манило до себе небо і тому, закінчивши Кіровоградську школу аероклубу, він до 1944 року служив у авіації. Життєва дорога нашого земляка обіймає не тільки жорстоким вогнем Великої Вітчизняної війни, а й випробування неспокійними і тривожними буднями працівника комітету державної безпеки, що уже у мирний час, ризикуючи власним життям, вів боротьбу з бандерівськими бандами на Західній Україні. Саме про цей період і розповідається в його новій повісті «Секунди віку», два фрагменти з якої ми пропонуємо нашим читачам.

В. М. Козлов-Качан — автор повістей «Люди і воєни», «Постріл про бажане ранок», «Кальмар».

ЛЕЙТЕНАНТ ЧАЙКА

На розгасій дорозі машину занесило, вона буксувала, йшла юзом, повільно рухалась до річечки Глинянки. Доїхали до броду. Шофер вийшов з кабінки, придивився до річечки.

— Не передемо. Вода піднялася, — сказав він.

— Залишайся, Микола, біля автомашини, чекай, — зіскочивши з кузова попередив Чайка.

Юлька повила його до довгої колоди, перекинутої з одного берега на другий. Перейшли на протилежний бік і попростували нагору.

Дощ уже припинився, навколо дзюрчали струмки. Юлька квапилася. Чайка відставав, губив її з очей. Вона зупинилася, гукала «я тут!» і йшла попереду легко й швидко, як гірська кізка. Години через дві вони вийшли на спадисту галявину. Попереду під лісом загавкав собака. Чайка зупинилася.

— Що, прийшли?

— Аїно, — відповіла та. І пішла через галявину на гавкіт собаки. Незабаром сірою кункою показалося зимовище.

— Заходьте, — запросила Юлька, відчинивши легкі двері.

Чайка не сказав, щоб Юлька, авішала першою. Йому здалося, що це було б нетактовно. Дівчино ж. Майже дитина. Він зайшов у сніг, окликував: «Є хто?»

Але замість відповіді ззаду гучно грюкнули двері і чоловічий голос майже крикнув: «Кого привела?»

Чайка ринувся до виходу, але мішні дубові двері були вже чимось підперті ззаду. «Пастка!» — майнуло у свідомості. — Ось тобі й слізливка Юлька».

Чиркнув сіринком, і перше, що побачив, — десяток картоплі, купу лушпайок на холодній плиті і порожні консервні банки. Рвонула решітка віконця. Мігніла! Стягнув ридинну з пар. закрив нею, як пробкою, віконце, засунувши її між скло і пруття. «Граната не пролетить всередину». Став збоку дверей, прислухався. Звідвору було тихо. Ще раз штовхнув двері. Мігніла, як сітка. «Як вибратись? Виходу немає. Підняти сіно біля дверей? Складити їх?»

думав він. — Задихнувся. І двері, перше, тримало на мунці, якщо вже вантажили пастку. Стріляти, хайкати на допомогу Миколу? Він далеко, наприд чи позвез звук пострілу з кімнати. Ні. Першим стріляти не слід. Це налякає Павлюка. Він теж почне стріляти і не зможе думати. А треба, щоб він думав. Хай думає, почекає, що звинне. Скоро світанок. Ясно, спробує закінчити задумане поки тепло... Кілька хвилин тривожної тиші здавалися годинами.

— Чого прийшов, лейтенанте? — спитав раптом той самий чоловічий голос за дверима.

— Хто питає?

Тихо.

— Якщо ти Павлюк Юрій, відкрий двері, будемо говорити! — вимовлено крикнув Чайка.

У відповідь — тиша.

Павлюк чекав бандитів і Юлька

і не гадав так несподівано зустрітись з працівником державної безпеки. Почувши гавкіт Розки, він лийшов із зимовища, почув голос сестри, яка розмовляла з незнайомим чоловіком, сховався за ріг хатини. Юлька назвала незнайомця лейтенантом і запропонувала зайти в зимовище. Як тільки той зайшов, він, підкорючись інстинкту самозахисту, самозбереження, зачинив двері і підпер їх колодою. Тепер, коли Чайка був зачиненим, Павлюк відтягнув Юлька до дров, розпитав, яким чином Чайка потрапив біля зимовища. Вислухавши, прогнав Юлька подалі, і став думати, що робити. «Випушу, він арештує мене, адже Юлька розляпала про чоботи і костюм... От якби швидше прийшли хлопці... Одержавши в руки лейтенанта, Говерла негайно візьме мене до себе...».

Прийшли до рогу хатини, він став чекати.

Юлька повернулася під навіс, устала на колоду, схлипувала. Розка лизала її вухо, солопу шокую.

Чайка почав биги прикладом автомата у двері. Через півгодини першою не витримала ритмічних ударів Розки. Загорчала і зайшла гавкотом. Її почала заспокоювати Юлька. І ось по той бік дверей почувся голос Павлюка:

— Не стукай, лейтенанте. Не розбігешся!

— Візь кулі і бомби можна сховатися під землею, — голосно відповіла Чайка, — але правда і там тебе дістане. Відчини двері, поговоримо. Тебе обдурили. Павлюк! З'явився з повинною, суд це прахує.

— Знаю, як він врахує, — Павлюк ніби зупинився.

«Різонуть б з автомата через двері, — подумав Чайка, але тут же відкинув геть цю думку, — не такий він дурень, щоб став на протині дверей. А якщо і понаду, то обірув шукку до Говерли...»

Павлюк не відповідав. Чайка знову відсунув край ридини від вікна. В сізій малі світлунки вималювалися контури лісу.

— Павлюк, уже світає. Негайно відчини двері! — знову крикнув Чайка. — Скоро по горах підуть люди, а я хочу поговорити з тобою без свідків.

Відповіді не було. Десь віддалі загавкала собака. Чайка знову відсунув ридинну, протер скло. Уже зовсім розвиднілось. Чітко окреслились стовбури дерев, на галявині нікого не було. Минула година. Гавкіт собаки почувся з другого боку. Чайка побачив, як Юлька, зігнувшись, проскочила мимо віконця до дверей. Відсунула колоду.

— Виходьте, — кризь слюзи сказала вона.

— Де Юрій?

— Пішов.

Досада злавилла Чайку. Так подурному все сталося. Присидів біля ніч замкнений. Оце хлопці у білді наскінються. Шукати Юрія зараз безглуздо. За цей час він пішов далеко, і у нього — сто доріг.

(Закінчення буде).

ПОНЕДІЛОК,
12 ГРУДНЯ

ПЕРША ПРОГРАМА. 9.00 — Новини. 9.10 — К. т. Гімнастика. 9.30 — К. т. «В гостях у казки». Фільм «Пригоди жовтої валізки». 11.10 — К. т. «Очевидне-неймовірне». 14.00 — К. т. Док. фільми. 14.45 — «Літературні читання». Ю. Тишнов. «Кюхля». 15.20 — К. т. «Знай і умій». Для юних техніків. 16.05 — К. т. «Розповіді про художників». 16.35 — К. т. «У світі музики». 17.00 — К. т. «Наш сад». 17.30 — Соціальний портрет колективу тракторної бригади двічі Героя Соціалістичної Праці О. В. Гіталова. Передача перша. (К-д на Республіканське телебачення). 18.00 — День за днем.

(К-д). 18.15 — К. т. «Вірші дітям». 18.30 — К. т. «Екран збирає друзів». СРСР — ЧССР. 19.15 — К. т. Рапориють трудящі Свердловської області. 20.00 — К. т. Опера Дж. Пуччіні «Чіо-чіо-сан». Вистава. 21.00 — «Час». По закінченні — новини.

ДРУГА ПРОГРАМА. 10.00 — Кінопрограма «По Радянській Україні». 11.00 — К. т. Новини. 11.15 — «Поезія». Своє вірші читає Микола Сингаївський. 11.40 — К. т. «Шкільний екран». 9 клас. Російська література. 12.10 — Трудовий подвиг буряководів. 16.10 — «Орбіта дружби». 16.40 — «Партійне життя». 17.10 — Мультифільм «Майстри «золоті руки». 17.30 — К. т. Дітям про звірят. 18.00 — К. т. «Мені. Жовтень. Україна». Репортаж з Київського філіалу Центрального музею В. І. Леніна. Передача перша. 18.30 — Фільм-концерт «Сігові вісерики». 19.00 — К. т. «Вісті». 19.30 — Свідчать очевидці. 19.50 — «Любителям хорошого співу». Виконують твори М. Лисонтовича. 20.45 — К. т. «На добраніч, діти!». 21.00 — «Час». 21.30 — К. т. «Під прапором Жовтня». Зві-

тують трудящі Чернігівської області. В передачі бере участь перший секретар чернігівського обкому Компартії України М. В. Уманець. По закінченні — К. т. Новини.

ВІВТОРОК,
13 ГРУДНЯ

ПЕРША ПРОГРАМА. 10.00 — «По Радянській Україні». 11.00 — К. т. Новини. 11.15 — К. т. «Під прапором Жовтня». Звітують трудящі Чернігівської області. 16.25 — «Мандрівки Гіатика-юнаїка». 17.00 — Соціальний портрет колективу тракторної бригади двічі Героя Соціалістичної Праці О. В. Гіталова. Передача друга. (К-д на Республіканське телебачення). 17.15 — К. т. «Зірочка». Кіноальманах для дітей. 18.00 — Новини. 18.15 — К. т. Мультифільм «Казка для великих і маленьких». 18.40 — К. т. Концерт учнів Київського державного хореографічного училища. 19.45 — К. т. «Наш радянський закон». 19.55 —

К. т. Багатосерійний телефільм «Ця була в Коканді». І серія. 21.00 — «Час». 21.30 — «Володимир Маяковський». Стріляти творчість. 22.20 — К. т. Р. Шуман. Концерт для виолончелі з оркестром. По закінченні — новини.

ДРУГА ПРОГРАМА. 9.00 — Новини. 9.10 — К. т. Гімнастика. 9.30 — К. т. Опера Дж. Пуччіні «Чіо-чіо-сан». Вистава. 14.00 — Док. телефільм «Формула життя». 14.55 — «Вільям Шекспір». 15.55 — Фільм-концерт. 16.15 — «Російські мандрівники Я дослідники». 16.45 — К. т. «Село: діла і проблеми». 17.30 — «Телевізійна школа механізатора». 18.30 — Реклама, оголошення. 18.30 — «Ювілейному року — ударний фільм» (Сенсоровське виробництво об'єднання «Азот»). 19.00 — К. т. «Вісті». 19.30 — «Екран молодих». «Голосує за професію». 20.15 — Камерний концерт. (Харків). 20.45 — «На добраніч, діти!». 21.00 — «Час». 21.30 — Концерт. 22.00 — «Старт». По закінченні — новини.

Редактор М. УСПАЛЕНКО.

Наша адреса і телефони

Газета виходить у вівторок, четвер, суботу.

«МОЛОДОЙ КОМУНАР» — орган Кіровоградського обкому ЛКСМУ, г. Кіровоград. Газета печатається на українському мові.

316050, ГСП, Кіровоград 50, вул. Луначарського, 36. Телефони: відповідального секретаря та відділу комсомольського життя—2-45-35, відділу пропаганди, відділу гистів і масової роботи—2-45-36, відділу військово-патріотичного виховання та спорту—2-46-87.

Друкарня ім. Г. М. Димитрова обласного управління у справах видавництва, поліграфії і книжкової торгівлі, м. Кіровоград, вул. Глінки, 2.